

Sygn. akt III KK 185/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

Protokolant Teresa Jarosławska

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Krzysztofa Parchimowicza,
w sprawie **H. D.**

oskarżonej z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 15 października 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 29 listopada 2012 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w L.

z dnia 5 lipca 2012 r.,

1/ uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym Sądowi Okręgowemu w S.;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu adw. R. K. - Kancelaria Adwokacka kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy),

w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Subsydiarny akt oskarżenia zarzucał H. D. popełnienie przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegającego na tym, że: „w okresie od 18 stycznia 2008 r. do 23 kwietnia 2009 r. w L. i B., z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, przywłaszczyła mienie o wartości nie mniejszej niż 93.000 zł, w tym:

- w okresie od 26 maja 2008 r. do 23 kwietnia 2009 r. pieniędzy w kwocie 3.769,27 euro, stanowiących wartość około 15.080 zł;
- w okresie od 25 maja 2008 r. do 30 lipca 2008 r. biżuterii złotej, w tym zegarka złotego marki Rolex, o łącznej wartości 5.000 euro, stanowiących wartość około 20.000 zł oraz laptopa marki Toshiba o wartości nie mniejszej niż 2.000 zł;
- w dniu 18 stycznia 2008 r. w B. pieniędzy w kwocie 14.000 euro, stanowiących wartość około 56.000 zł, pochodzących ze sprzedaży samochodu Mercedes-Benz, czym działała na szkodę R. C., C. C. i I. D”.

Sąd Rejonowy, wyrokiem z dnia 5 lipca 2012 r., uniewinnił H. D. od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli pełnomocnik z urzędu oskarżyciela subsydiarnego oraz oskarżyciel subsydiarny C. C.

Pełnomocnik zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, obrazę przepisów postępowania – art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k. i art. 170 § 1 k.p.k.

Oskarżyciel subsydiarny podniósł zarzuty naruszenia przepisów postępowania poprzez oddalenie zgłaszanych przez niego wniosków dowodów i w następstwie poczynienie błędnych ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 29 listopada 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od tego wyroku kasację wniósł pełnomocnik z urzędu oskarżyciela subsydiarnego, zarzucając rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżanego orzeczenia tj.:

- przepisu art. 4 i 7 k.p.k. poprzez naruszenie zasady obiektywizmu i przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów przy ocenie zeznań oskarżyciela subsydiarnego

C. C., wyjaśnień oskarżonej H. D., przesłuchanych w sprawie świadków i całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, która przerodziła się w niczym nieuzasadnioną dowolność i w konsekwencji doprowadziła do bezpodstawnego uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej subsydiarnym aktem oskarżenia czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- art. 167 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez uznanie przez Sąd II instancji za bezzasadne wniosków dowodowych składanych przez oskarżyciela subsydiarnego, które zmierzały do potwierdzenia sprawstwa oskarżonej zarzucanego jej czynu;
- art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 2 k.p.k. polegające zarówno na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób nie odpowiadający wymogom określonym w tym przepisie, poprzez nie podanie przekonujących przesłanek orzeczenia, nie odniesienie się do wszystkich istotnych faktów i dowodów zgromadzonych w sprawie mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a skoncentrowanie się jedynie na wskazaniu, że bezsporny w sprawie fakt, iż oskarżona D. żyła w wieloletnim związku konkubenckim z R. C., wyłącza kierunkowy i umyślny charakter popełnionego przez nią czynu, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia H. D. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Prokurator Okręgowy złożył pisemną odpowiedź na kasację i wniósł o jej uwzględnienie. Na rozprawie kasacyjnej Prokurator poparł kasację i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podniesiony w kasacji zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. jest zasadny. Zapoznanie się z treścią obu apelacji i uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi do jednoznacznego wniosku, że Sąd II instancji nie rozpoznał należycie żadnego z podniesionych w apelacji zarzutów, tym samym rażąco naruszył również przepis art. 433 § 2 k.p.k.

Sąd odwoławczy ograniczył się w istocie w lakonicznym uzasadnieniu wyroku do stereotypowych sformułowań akceptujących rozstrzygnięcie Sądu I instancji i z oczywistą obrazą art. 457 § 3 k.p.k. nie uzasadnił, czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji pełnomocnika oskarżyciela

subsydiarnego oraz oskarżyciela subsydiarnego uznał za zasadne, bądź niezasadne.

Oczywista rażąca obraza przepisów art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. prowadzi w konsekwencji do stanu, iż zaskarżony wyrok uchyla się od możliwości przeprowadzenia kontroli kasacyjnej.

W tym stanie rzeczy, podzielając stanowisko Prokuratora wyrażone na rozprawie kasacyjnej, Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.